

РЕШЕНИЕ

№ 2184

гр. София, 24.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 04.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **152** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 155, ал. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба на И. Г. М. от [населено място], ЕГН- [ЕГН] срещу Отказ № УРИ 227 Р- 20507/18.11.2019 г. на Началника на 03 РУ- СДВР, да издаде разрешение за придобиване чрез закупуване на 1 /един/ брой късоцевно огнестрелно оръжие на М.. Счита отказа за неправилен и незаконосъобразен. Релевира, че депозирал допълнителни мотиви с вх. №227000-10713/04.11.2019 г., в които подробно и аргументирано изложил нуждата си от придобиване на огнестрелно оръжие, с оглед евентуална опасност за живота и здравето му, както и застрашаване на имуществото, и потенциалната съществуваща опасност и степента на застрашеност на обекти и обществени отношения. Следвало да вземе предвид и факта, че на 09.12.2015 г. вече му било издадено разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие, въз основа на което придобил и съхранявал, носил и употребявал такова, с валидност до 26.08.2021 г. Т.е. административният орган вече установил наличие на причините, визирани в т.10, ал.1, чл.58 ЗОБВВПИ. Сочил, че продал придобитото от него оръжие, за което изложил подробни аргументи и желал да закупи вместо старото- ново такова. Нямало промяна в обстоятелствата от 2015 г. Моли съда атакуваният отказ да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява не се представлява.

Ответникът, Началник на 03 РУ- СДВР, чрез процесуален представител, моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Поддържа, че законодателят предвиждал притежаването на огнестрелно оръжие за целите на самоотбрана като крайно средство. В случая жалбоподателят не обосновал такава необходимост, като насочил мотивите си към необходимост за притежание на оръжие за служебни цели, а не за граждански цели. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура не взема становище по жалбата. В съдебно заседание не се представлява.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.10.2019 г. И. Г. М. В. подал заявление, рег. № 136700-1491 до Началника на 03 РУ- СДВР /л.22/, за издаване на разрешение за придобиване чрез закупуване на един брой късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана. В заявлението посочил, че притежава валидно разрешение за спортно оръжие, валидно до 26.08.2021 г. Към заявлението е приложена декларация. Приложени в заверени копия са и Удостоверение за завършен курс за безопасно боравене с огнестрелно оръжие №37/2006 г., Разрешение №20180437851 за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях, валидно до 26.08.2021 г. /л.24/.

На 22.10.2019 г. Началникът на 03 РУ- СДВР с писмо изх. №00010320/22.10.2019 г. /20/, уведомил И. М. на основание чл.26, ал.1 АПК, че в искането си не е посочил основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие на основание чл.76, ал.3, т.3 ЗОБВВПИ. Поради това спрямо него отпочвала процедура по издаване на отказ за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие и боеприпаси за него, съгласно чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ. Даден е на основание чл.34, ал.3 АПК 7- дневен срок от връчването на писмото, в който М. да депозира в писмен вид възражения, обяснения и/или доказателства, с които да се посочи основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие на основание чл.76, ал.3, т.3 ЗОБВВПИ.

На 04.11.2019 г. в 03 РУ- СДВР е депозирано писмено обяснение от И. М. /л.19/, в което изложил, че притежава огнестрелно оръжие за самоотбрана, което продал на 18.09.2019 г., тъй като бил направил доста сериозен настрел, а и било голямо за удобно скрито носене. Посочил е още, че работи като инструктор по стрелба и му се налагало да остава до късно сам на стрелбището, работил с голям брой различни клиенти, отговарял за наличното в стрелбището оръжие и боеприпаси. Освен това бил активен състезател на Клуб по динамична стрелба, както и работил като проджект мениджър за няколко строителни фирми, което налагало пътувания из страната и пренасяне на важна документация, и значителни суми пари. Всичко това налагало необходимостта за притежаване на лично огнестрелно оръжие за самоотбрана. Претендира да бъде преразгледана започнатата процедура за отказ.

С оспорвания индивидуален административен акт- Отказ № УРИ 227 Р- 20507/18.11.2019 г. Началникът на 03 РУ- СДВР постановил отказ, да издаде разрешение за придобиване чрез закупуване на 1 /един/ брой късоцевно огнестрелно оръжие на И. Г. М.. В мотивите на акта е прието, че посочената от М. причина „самоотбрана“ не обосновавала необходимост и нужда от носене на огнестрелно

оръжие, доколкото не били представени доказателства относно съществуваща или потенциална опасност за живота и здравето на същия. Такава не се установила и при служебна справка в масивите на МВР. Посочените аргументи от М., свързани със служебните му задължения според решаващия административен орган можели да са основание за предприемане на действия за придобиване на оръжие за служебни цели от юридически лица, подчинени на различен режим /чл.76, чл.80, чл.81, ал.2 ЗОБВВПИ/. Обстоятелството, че М. притежавал огнестрелно оръжие за „самоотбрана“ в предходен момент не ангажирал органите на МВР.

Приета по делото е административната преписка и допълнително ангажираните писмени доказателства.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 50 ал. 3 от ЗОБВВПИ– началник на 03 РУ-СДВР, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/, в законоустановената писмена форма. Съдът счита, че не са допуснати съществени процесуални нарушения.

На следващо място, атакуваният акт е постановен при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване, съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. В тежест на лицето, подало искане за издаване на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие е да обоснове (т. е. - да заяви и подкрепи с убедителни доказателства) своята необходимост от осъществяване на дейността. Това законодателно разрешение подкрепя извода за стриктния характер на нормите, регламентиращи режима на носене и употреба на огнестрелно оръжие.

Оттук произтича и законното изискване към лицето, подало искането, да е доказало необходимостта от издаване на разрешението, както при първоначално подаване на заявление, така и в случаите когато иска подновяване на вече издадено разрешение. В оспорения административен акт органът е изложил съображенията, поради които отказва издаване на исканото разрешение. Нуждата от самоотбрана не е установена, а обстоятелството, че М. осъществява дейности като инструктор по стрелба, както и като проджект мениджър, и освен това бил активен състезател по стрелба, не оборват изводите на административния орган за липсата на основателна причина, обуславяща издаването на исканото разрешение.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗОБВВПИ с оглед на предназначението му, субектите, които го използват и техническата му характеристика, огнестрелното оръжие е за служебни или за граждански цели. За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон (ТЗ) за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. За граждански цели се използва огнестрелно оръжие с определени в ЗОБВВПИ характеристики, предоставено на физически и юридически лица и на търговци по смисъла на ТЗ за самоотбрана (самоохрана), ловни, спортни и културни нужди. Следователно законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. Във втората хипотеза, решението не се издава поради наличие на опасност с източник битието на заявителя, а за нуждите на изпълняваното от него занятие. Както се посочи по-горе твърденията на

жалбоподателя, че необходимостта от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е свързана с дейностите, които осъществява, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие. Както правилно е посочил административният орган в оспорваният акт, това може да е основание юридическото лице, в което работи да инициира процедура за издаване на разрешение за служебни цели, а не е основание за издаване на разрешение за граждански цели, каквато цел е отразена в заявлението от самия жалбоподател- за „самоотбрана“.

Не би могло да се приеме като основание за издаване на разрешение за закупуване на огнестрелно оръжие и обстоятелството, че в предходен момент е било издадено такова на лицето. При произнасянето по новото искане органът извършва нова преценка за наличие на обстоятелствата по чл. 58, ал. 10 ЗОБВВПИ. Когато едно лице сезира компетентния орган с искане за издаване на разрешение за придобиване, съхранение и носене на огнестрелно оръжие трябва да докаже на органа наличие на някоя от визираните в чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ цели. Става въпрос за издаването на благоприятстващ адресата индивидуален административен акт и именно лицето е това, което знае за каква цел желае да придобие оръжието, респ. то разполага с релевантните доказателства за доказването на тази цел. Органът, по принцип, няма задължение служебно да събира доказателства, за да установява целта, с която съответното лице е поискало издаването на разрешение за оръжие. Но органът има задължение първо, да осъществи процесуално съдействие на страната за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса– чл. 9, ал. 4 АПК, и второ, да извърши проверка на твърдени от лицето факти и обстоятелства.

В случая жалбоподателят е подал заявление за разрешение за придобиване, съхраняване и носене на огнестрелно оръжие и е посочил като цел, по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ- самоотбрана. Органът надлежно е уведомил М. да изтъкне основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие. Очевидно, чрез това съобщение органът е указал на жалбоподателя, че искането му не е мотивирано. В изпълнение на дадената му възможност М. представил писмени обяснения /л.19/, в които изтъкнал посочените по- горе причини, които обаче не са достатъчни за обуславят твърдяната цел за самоотбрана.

Вярно е, че с оглед на чл. 35 АПК органът е длъжен да се произнесе след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, но непосочването от жалбоподателя на факти и обстоятелства, които органът да провери и които факти обосновават необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава преценката на органа до това, което е посочено в заявлението и допълнителните писмени обяснения. От същите не може да се направи извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална опасност за живота и здравето му към датата на подаване на заявлението, които органа не е проверил и не е ценил.

В заключение следва да се има предвид, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевираните доводи за потенциална опасност не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие и местоживееене. Действително, не е необходимо да е доказана осъществена

конкретна опасност по отношение на лицето или на неговото семейство, но все пак трябва да има доказателства за наличието на потенциална заплаха, а не само от факта на осъществявана определена служебна дейност да се презумира наличието на такава опасност. Ако такава опасност се презумираше само поради факта на извършване на посочените от жалбоподателя дейности, то законодателят би предвидил именно това като основание за издаване на разрешение, а не нуждата от самоотбрана. Потенциалната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. Освен, че липсват преки доказателства за естеството на осъществяваната от жалбоподателя дейност, свързана с опазване на имущество и пренасянето на важна проектна документация и значителни суми парични средства, сочи на хипотетична и поради това несигурна нужда от защита. При липсата на данни за актуални, конкретни и целенасочени действия, застрашаващи личната безопасност на жалбоподателя и целостта на имуществото му, необходимостта от извършване на дейността не е доказана.

Предвид това следва жалбата като неоснователна да бъде отхвърлена.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ сумата от 100 лева– юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 73-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. М. от [населено място], ЕГН- [ЕГН] срещу Отказ № УРИ 227 Р- 20507/18.11.2019 г. на Началника на ОЗ РУ- СДВР, да издаде разрешение за придобиване чрез закупуване на 1 /един/ брой късоцевно огнестрелно оръжие.

ОСЪЖДА И. Г. М. да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: